

MARIJKE
VOS

**ALS
IK JOU
WAS**

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Marijke Vos
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Martien Mourits
Zetwerk: MatZet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik met 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1539 2
ISBN 978 94 027 7193 0 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juni 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

‘Je hóéft dit niet te doen, hè?’ Als een moeder die haar dochter voor het eerst op schoolreis stuurt, staat Nazarine voor me in de deuropening van de ijssalon. Ze heeft me nog net geen lunchpakket in mijn handen geduwd. Ik heb klamme handen, die ze stevig vasthoudt – alsof ze me daarmee kan tegenhouden.

Ze bedoelt het goed. En eerlijk is eerlijk, mijn eerste reflex is inderdaad als een klein kind in haar armen kruipen. Het allerliefste blaas ik deze idiote weddenschap per direct af. Maar dat is nou juist het probleem: ik moet dit wél doen, ik kan niet meer terug. Alleen al de herinnering aan die zelfgenoegzame blik van Wout van der Loop is genoeg om dit door te zetten. Zonder twijfel. Ik gun hem het plezier niet om me als eerste terug te trekken uit onze deal.

Dus haal ik diep adem. ‘Het komt wel goed. Ik zie het als een soort vakantie.’ Ik weet een waterig glimlachje te produceren.

Nazarines ogen schieten naar het plein. ‘O hemel, sta me bij. Daar heb je hem.’

Ik volg haar blik. En inderdaad, Wout van der Loop steekt het plein over. Ik rol met mijn ogen. Ja hoor, hij draagt een grijs maatpak met een wit overhemd eronder en glimmende schoenen. Echt een outfit om ijsjes te verkopen. Op het eerste oog ziet hij er even arrogant uit als altijd, maar wanneer hij dichterbij komt, zwemt er een flintertje ongemak in zijn donkere ogen.

Mooi.

‘Goedemorgen, dames.’ Hij houdt stil op het terras. Een kort moment kijkt hij met opgetrokken wenkbrouwen naar mijn lichtslinger met kleine ijshoorntjes. Dan richt hij zich tot mij. ‘Ben je er klaar voor?’

Ik speur zijn gezicht af naar het ongemak van zojuist, maar er is geen enkele emotie meer van zijn gezicht af te lezen. Eerlijk gezegd ziet hij er walgelijk goed uit. Ontspannen bovendien, met een zweem van een glimlach rond zijn lippen. Bij mij is het tegenovergestelde het geval, vrees ik. Als ongemak een olympische sport was, zou ik direct gehuldigd kunnen worden. Start het Wilhelmus maar vast in.

‘Ben jij er klaar voor?’ kaatst Nazarine terug als ik blijkbaar te lang stil blijf. ‘Want je zult flink aan de bak moeten.’

Wout snuift minachtend. ‘Dat zal allemaal wel meevallen, maar ik ben er klaar voor, hoor. Laat mij maar ijsjes scheppen. Ik kijk uit naar twee weken ontspanning.’

Nazarine schudt afkeurend haar hoofd. Ze richt haar smekende ogen op mij terwijl ze haar wenkbrouwen optrekt. *Zeker weten?*

Ik recht mijn schouders en haal diep adem. Terugkrabbelen is geen optie. ‘Nou, ik ben er ook klaar voor.’ Ik richt me tot Nazarine. ‘Als er iets is...’

‘...dan kan ze dat met mij overleggen,’ onderbreekt Wout me met een knik naar de gevel. ‘Aangezien dit nu twee weken mijn toko is. Dat zijn de regels, toch?’

Nazarine fakkelt hem met haar bruine ogen tot de grond af, richt zich dan tot mij en vormt een hartje met haar handen.

Ik glimlach. O, ik weet absoluut zeker dat ze haar mannetje staat tegenover Wout. Nazarine redt zich wel.

Ik weet alleen niet of ik hetzelfde over mezelf kan zeggen. Ik heb werkelijk geen idee wat me te wachten staat. Hoe zal het zijn om in Wouts chique schoenen te staan? Ik werp hem een lange blik toe waarmee ik woordeloos duidelijk maak dat hij het eens moet wágen om

mijn kostbare en enige personeelslid tegen zich in het harnas te jagen. Dan draai ik me om. Met een weeïg gevoel in mijn maag steek ik het plein over, rechtstreeks naar het makelaarspand. Ik kijk niet meer achterom, bang dat ik linea recta terug zal rennen om de boel alsnog af te blazen als ik Nazarine zie.

Oké, ik kan dit.

Twee weken lang ruilen we van zaak.

Hij de ijssalon.

Ik de makelaardij.

Hoe moeilijk kan het zijn?

Ik ga hem bewijzen dat je geen omhoog gevallen kwal hoeft te zijn om huizen te verkopen; dat het eerlijk kan; dat het op een fijne manier kan. En hij? Hij zal er snel genoeg achter komen dat een ijssalon runnen echt wel meer inhoudt dan de hele dag discodip rondstrooien.

Met trillende vingers open ik de deur van zijn kantoorpand.

Een paar dagen eerder...

1.

Maudy

‘Nu is het genoeg.’ Met een klap zet ik de manshoge kunststof ijschoorn op de stoep, waarna ik op het knalblauwe gevaarte op de parkeerplek afbeen – mijn parkeerplek, welteverstaan. Nou ja, misschien niet echt helemáál van mij. Maar deze parkeerplek is het dichtst bij mijn ijssalon, dus in theorie is hij van mij en het feit dat Wout van der Loop nu voor de zoveelste keer dat opzichtige gedrocht van hem op mijn plek heeft geparkeerd, maakt dat ik... dat ik...

‘Urgh!’ Terwijl ik een kreet slaak, blijf ik abrupt stilstaan op de rand van de stoep. Het is alsof er een hamster in zo’n radje in mijn maag begint te rennen, steeds harder en harder. Ik bal mijn handen tot vuisten.

Wacht.

Ik maan mezelf tot kalmte. *Adem in, adem uit.* Rustig blijven. Dit ben ik niet.

Ik ben een vredelievend, rustig en liefdevol mens.

Die mantra dient me al mijn hele volwassen leven, dus hij kan nu maar beter ook zijn werk doen.

Bovendien, wat wil ik gaan doen dan? Zijn banden lekprikken met een roze glitterpen? Een kras in zijn auto maken met mijn ijsschep? Ik gluur over mijn schouder naar het pand aan de overkant van het plein. Misschien moet ik er gewoon heen gaan en hem voor eens en voor altijd zeggen dat...

Wacht, bewoog de luxaflex?

Opnieuw vlamt de woede op.

Natuurlijk. Natúúrlijk staat hij daar verscholen achter het raam te gniffelen om mijn zichtbare frustratie. Wedden dat dat de enige reden is dat hij die auto daar neerzet? Om mij dwars te zitten. Ik staar met iets minder bravoure dan zojuist naar de auto.

Het schijnt een bijzonder model te zijn. Klanten knikken en kijken er dikwijls bewonderend naar als hij aankomt of wegrijdt.

Waarschijnlijk komt dat door het helse kabaal dat de motor maakt. Alsof de Apocalyps nabij is. Ik snuif. Voor mij is het niets meer dan een auto. In een foeilelijke kleur ook nog eens.

Ik schud de laatste restjes van het nare gevoel van me af. De laatste persoon op aarde met wie ik me op dit moment wil bezighouden is Blaaskaak, zoals Nazarine en ik hem noemen. Al sinds ik hier mijn ijssalon heb geopend, lijkt hij iets tegen me te hebben. Hij is altijd chagrijnig, hij zegt nooit gedag – daar voelt hij zich waarschijnlijk te goed voor – en hij weet bovendien dondersgoed dat zijn auto daar niet hoort te staan.

Nou, goed, klaar met hem. Ik heb nog genoeg werk te doen voordat de winkel om elf uur open kan.

Zonder het makelaarskantoor nog een blik waardig te keuren – want ik vóél gewoon dat hij nog altijd kijkt – loop ik terug naar mijn terras.

Het eerste brocante terrasstoeltje komt nog iets te hard neer als ik het van de stapel haal, maar na een paar minuten werkt het sjouwen aardig kalmerend. Alle gedachten aan Wout van der Loop en zijn blauwe Transformer verdwijnen langzaam naar de achtergrond. Zacht neuriënd zet ik alle tafels en stoelen klaar. Ik glimlach wanneer het volgende nummer klinkt: ‘Cold as Ice’ van Foreigner. Terwijl ik meezing, volgen de kleurrijke kussentjes en de vazen met elk een bloem. Ten slotte knip ik het snoer met ijshoornlampjes aan. Nu maar hopen dat het droog blijft. Binnen begint de ijsmachine die ik een uurtje geleden heb aangezet te piepen.

Net als ik me over het verse ijs buig, klinken er voetstappen.

‘Goedemorgen.’ Nazarine lacht naar me terwijl ze haar jas uittrekt. ‘Grillig weertje, maar als de zon doorzet kan het straks nog best druk worden,’ roept ze een paar seconden later optimistisch vanuit ons ‘kantoor’.

Ik draai me om naar de grote etalage aan de voorkant. Grijs wolken pakken zich samen boven het plein, typisch genoeg precies boven het makelaarskantoor. Blijkbaar hebben mijn vierduizend schietgebedjes van vanochtend hun werk niet gedaan, want het lijkt er toch verdacht veel op dat het elk moment kan gaan regenen. En dat is wel het laatste wat ik kan gebruiken. De omzet is deze maand om depressief van te worden, de rekeningen stapelen zich op en het weer blijft maar kwakelen. Het is verdorie begin mei: het terras zou elke dag bommetje vol moeten zitten, maar vooralsnog lijkt Buienradar aandelen te hebben in Netflix, want de zon wint het maar niet van dat druilerige weer. Als er niet snel iets verandert, dan...

‘Maudy?’ Nazarine komt weer tevoorschijn. ‘Is alles oké?’

Ik plak een glimlach op mijn gezicht, want er is geen enkele noodzaak om Nazarine ongerust te maken. ‘Alles oké, en de zon gaat vast op schijnen. Het wordt een topdag.’ Ik klap monter mijn handen in elkaar, ik lijk vast op een opgewonden zeehond. Nazarines argwanende blik vertelt me dat ze er niks van gelooft. Snel loop ik naar de ijsmachine in de hoop dat ze het onderwerp laat rusten. ‘Ik heb de eerste vier smaken al klaar. De citroen, yoghurt, monchou en witte chocolade,’ tel ik op mijn vingers af. ‘En de voorste rij stond nog van gisteren. Dus alleen nog mokka en gewone chocolade.’

Nazarine knikt. ‘Doe ik wel, dan kun jij de levering opvangen. Marek zal zo wel komen.’ Ze blijft staan, met een glimlach op haar gezicht.

Ik schud lachend mijn hoofd. ‘Wanneer vraag je hem nou eens mee uit?’

Nazarine zet grote ogen op. ‘Hoezo? Wat bedoel je?’

Ik kijk haar veelbetekenend aan. ‘Hallo, het is overduidelijk dat jullie elkaar leuk vinden.’

Nazarine haalt haar schouders op, mompelt iets en is plots druk met het schoonvegen van de toonbank. Ik grinnik nog eens, maar leg dan met een diepe zucht mijn handen tegen mijn wangen. Het is maandag, dat betekent dat de nieuwe voorraad wordt geleverd. Niet mijn favoriete moment van de week. Op de een of andere manier gaat er altijd wel iets mis, dus ik moet altijd goed controleren wat er wordt binnengebracht. Bovendien heb ik de rekening van vorige maand nog niet betaald. Marek, onze vaste bezorger van de groothandel, zal er vast over beginnen. Misschien kan ik hem omkopen met ijs en koekjes om mijn spullen te bemachtigen én de betaling nog even uit te stellen. Of misschien kan ik dat Nazarine beter laten doen...

‘Goedemorgen, lief. Ben je al open?’ klinkt het achter me, nét op het moment dat ik me in het kantoortje wil terugtrekken.

O ja, natuurlijk.

Terwijl ik een zucht onderdruk, draai ik me met een brede lach om. ‘Mevrouw De Kaat, goedemorgen. We zijn nog niet open, maar gaat u toch alstublieft alvast zitten. Kopje koffie?’ Ik glimlach warm naar de oude vrouw in de deuropening, die haar rollator al strategisch over de drempel heeft geplaatst. Ze weet dat ze welkom is. Mevrouw De Kaat komt sinds een halfjaar elke ochtend een kopje koffie drinken aan de grote leestafel midden in de salon. Ze staat ook elke ochtend al voor openingstijd met dezelfde vraag voor de deur. Soms hoor ik haar ’s avonds in bed nog: *Goedemorgen, lief. Ben je al open?*

Ze schuifelt naar binnen. ‘Lekker, lieverd. Daar knapt een eenzaam mens van op.’

Ook dat zegt ze elke dag.

Mijn hart knijpt een beetje samen als ik haar waterige glimlach zie.

Ik heb een zwak voor ouderen. Het lijkt me vreselijk om eenzaam oud te moeten worden. Mevrouw De Kaat lijkt niemand te hebben die naar haar omkijkt, geen kinderen of kleinkinderen. Daarom zorg ik graag een beetje voor haar. Elke dag zeg ik: ‘Het is goed zo,’ wanneer ze opstaat om weer naar huis te gaan, nadat ze een van de eerste keren haar euro’s op tafel aan het uittellen was. Het idee dat ze de rest van de dag alleen in haar huisje zit, omringd door spullen uit een vorig leven, terwijl de wereld om haar heen doordraait, stemt me verdrietig. Het minste wat ik kan doen is haar dag een beetje opfleuren met een gratis kopje koffie.

‘Heb je nog van die lekkere koeken?’

Oké, een gratis kopje koffie én een koek. Sinds ik haar mijn eigen creatie – een gezonde variatie op de roze koek – liet proeven, was de oude vrouw verkocht. Ik zie het als een compliment dat ze er stevast om vraagt.

‘En mag het zo’n lekkere cappuccino zijn?’ Mevrouw De Kaat kijkt niet op, maar gaat met een kreun aan tafel zitten waarna ze de krant naar zich toe trekt.

‘Natuurlijk.’ Terwijl ik een cappuccino maak, valt er een zonnestraal over de koffiemachine. Opgelucht kijk ik toe hoe de wolken openbreken. Eindelijk.

‘Zie je wel,’ hoor ik naast me. Nazarine veegt haar handen aan haar schort af, waarbij ze bruine chocoladevlekken achterlaat. ‘Zal ik de boel opengooien?’

‘Goed, dan neem ik de bestelling nog even door.’

Nazarine neemt de cappuccino van me over, legt een paarse koek op het dienblad en zet koers naar de oude vrouw, die met een kussentje in haar rug de krant zit te lezen. Een warm gevoel verspreidt zich in mijn borst wanneer ze met een glimlach opkijkt als Nazarine de koffie aanreikt. De eerste goede daad van de dag is in ieder geval een feit.

Mijn gelukzalige gevoel verdwijnt echter als een slushpuppy in de zon wanneer ik de stapel post op het kleine keukenblok zie liggen. Meer rekeningen die ik op dit moment niet kan betalen. Met een zoveelste schietgebedje dat de zon vandaag wint, laat ik me op een stoel zakken. Ik bekijk de bestellijst van vandaag terwijl ik op mijn onderlip bijt. Waarschijnlijk is het net genoeg om de week door te komen. Wetende dat ik me eigenlijk amper iets kan veroorloven, bestel ik tegenwoordig het minimale om mijn ijs en koeken te kunnen maken. Een gevaarlijke strategie, want mocht de zon doorbreken en het echte lenteweet beginnen, dan weet ik niet eens of ik wel genoeg heb om aan de vraag te kunnen voldoen. Maar goed, dat zijn problemen voor later. Later heb ik vast weer geld voor een extra levering. Ik sluit kort mijn ogen terwijl ik het onrustige gevoel dat al een tijdje aan de oppervlakte sluimert, onderdruk. *Adem in, adem uit.*

Nazarine verschijnt in de deuropening. 'Is er nog discodip?'

Achter haar roept een klein kindje. Iemand sust vermanend.

'Die komt zo met de levering mee. Ging sneller dan ik dacht vorige week,' antwoord ik snel wanneer Nazarine vluchtig naar de stapel post kijkt.

'Oké, want hij is nu écht op.' Nazarine wil zich weer omdraaien, maar bedenkt zich. 'O, trouwens...' Ze houdt een roze mapje omhoog. 'Dit lag nog naast de kassa.' Snel pak ik het mapje van haar over. Haar blik glijdt nieuwsgierig van mij naar het mapje. 'Wat is dat?'

'O, niks...' zeg ik vaag.

'Yeah, right.' Ze knijpt haar ogen samen. 'Vertel.'

Ik aarzel. Ik heb uren besteed aan de inhoud van dit mapje. Het voelt een beetje als een afstudeerproject en... Nou ja, misschien is het niet eens zo gek om deze plannen met Nazarine te delen. Ze gaan haar immers ook aan.

'Oké, morgenavond is de vergadering van de ondernemers op het

plein, toch?’ Nazarine knikt, en moedigt me woordeloos aan om verder te gaan. ‘Ik heb een marketingplan gemaakt voor het hele plein, iets waar iedereen van kan profiteren als we samenwerken.’ Ik zwaai de map heen en weer. ‘Meer klanten voor iedereen. Het idee is een gezamenlijk marketingplan om het plein op de kaart zetten als leukste plein in ’t Gooi, zodat we meer toeristen aantrekken.’

Nazarines ogen worden groot. ‘Maar dat klinkt fantastisch.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik hoop het.’ Beelden van mij achter mijn laptop schieten voorbij in mijn hoofd. Pas bij de vierde versie was ik tevreden. ‘Morgen wil ik het presenteren tijdens de vergadering. Het zou een ommekeer kunnen zijn voor het plein. En eerlijk is eerlijk, ook voor ons. We kunnen dit goed gebruiken.’ Dat laatste zeg ik meer tegen mezelf dan tegen Nazarine.

Nazarine legt haar hand op mijn schouder. ‘Is het zo erg dan?’

Ik realiseer me ineens dat ik een fractie te eerlijk ben geweest. Om Nazarine niet ongerust te maken, tover ik een glimlach op mijn gezicht. ‘Het zou helpen, maar het is geen halszaak, hoor, het komt sowieso goed. Het komt altijd goed.’

Wanneer Nazarine terug de winkel in loopt, leg ik mijn hoofd in mijn handen. Shit, heb ik te veel gezegd? Straks denkt Nazarine nog dat ik haar niet meer kan betalen en vertrekt ze. Ik kan echt niet zonder Nazarine. Ze is mijn steun en toeverlaat, in de winkel én als vriendin. Ik staar naar het mapje. Ik heb dit nodig, meer dan wie dan ook.

Vanuit de winkel klinkt rumoer. Als ik opsta, verschijnt Marek in de deuropening met een steekkarretje waar een stapel dozen op ligt. ‘Levering voor de leukste ijssalon in het dorp.’ Hij grijnst naar me, maar dan wordt hij serieus. ‘Ik moest nog wel doorgeven dat ze nog op de betaling van vorige maand wachten. Ik zei dat je het vast vergeten was, maar ze hamerden er nogal op bij de administratie.’